Kirkenyt

Præstedømmeledere verden over undervises via satellit

Don L. Searle

Stavs- og wardsledere verden over fik i januar vejledning af præsident Gordon B. Hinckley og medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum i en udsendelse om lederskabsundervisning, som var den første af sin art.

»Vi ser dette som en betydningsfuld mulighed for at undervise i grundlæggende lærdomme og principper og i deres anvendelse lokalt,« skrev Det Første Præsidentskab i et brev, som bekendtgjorde udsendelsen. »Vi forventer, at transmissionerne vil gøre meget for at styrke troen hos ledere over hele verden, mens de virker for at bringe sjæle til Kristus og opbygge Guds rige på jorden.«

Mødet var for præstedømmeledere, herunder stavspræsidenter, biskopper, grenspræsidenter og andre ledere i præstedømmet. Udsendelsen blev oversat til flere end 50 sprog og blev sendt fra Kirkens hovedsæde i Salt Lake City. Den nåede ud til 97 procent af målgruppen blandt ledere i Kirken. Kun et lille område i det vestlige Afrika kunne ikke dækkes af satellitten. Lederne i dette område modtog hele undervisningen ved hjælp af videobånd.

Talerne fokuserede på emner, der er grundlæggende for den enkeltes frelse og for Herrens riges fremgang på jorden, såsom at leve efter Herrens standarder, forberede sig til at modtage og leve i overensstemmelse med tempelpagterne, styrke familierne og fremme missioneringen.

»Missionering er Kirkens livsblod,« sagde præsident Hinckley i sin tale. »Denne indsats er ældre end Kirken i sig selv.

Hvem bør missionere på fuld tid? Dem, der er værdige, og som er kaldet dertil,« forklarede han. »Vi kan ganske enkelt ikke tillade dem, som ikke har opfyldt kravene med hensyn til værdighed, at gå ud i verden og forkynde evangeliets glade budskab.«

»Tillad mig at understrege, at vi har brug for missionærer,« sagde præsident Hinckley, »men de skal være i stand til at udføre arbejdet.«

Præsident Hinckley sagde også, at missionærer kan udføre et bedre stykke arbejde, hvis de vil ryste sig fri af deres udenadlærte lektioner. Lad dem tale ud fra deres egen overbevisning, lad dem hver morgen bede Herren om at løsne deres tunge, og lad dem undervise med hans hjælp, opfordrede præsident Hinckley.

Præsident Hinckley formanede lederne om at sikre sig, at undersøgerne er rede til at blive døbt, og han gentog sit råd om, at ethvert nyt medlem har brug for en ven, et ansvar og næring med Guds ord. »Hver eneste nydøbt er værd at frelse. Jeg er overbevist om, at vi ikke behøver at miste nogen af dem, der kommer ind i Kirken,« sagde præsident Hinckley.

FOTO: STEVE BUNDERSON

Søstermissionærer underviser i skriften. Præsident Gordon B. Hinckley underviste for nylig ledere i at hjælpe kommende missionærer til at være værdige og rede til at undervise ved Ånden.

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for Det Tolv Apostles Kvorum, talte om at modtage vejledning gennem Helligånden. »Kirkens sprog er Åndens sprog,« sagde han.

Præsident Packer fremviste en sekstant, som søfolk har brugt i århundreder for at finde vej over havene. »Helligånden er som en sekstant,« sagde han. Ligesom lyset

FOTO: STEVE BUNDERSON

Kirkens ledere blev for nylig mindet om at hjælpe hvert enkelt medlem med at forberede sig til og til at modtage templets velsignelser.

fra himlen kunne hindre søfolk i at fare vild, kan Helligåndens lys hjælpe os med at blive på rette kurs.

Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum talte videre at være ledet af åbenbaring, og han belærte om, at Kirkens ledere har pligt til at modtage kundskab om, at Jesus er Kristus og til at belære andre derom.

Ældste Maxwell gentog præsident Brigham Youngs påstand om, at »vi lever langt under det, som vi er privilegeret til at modtage« i form af åbenbaring fra Gud for at blive vejledt (se *Discourses of Brigham Young*, udv. John A. Widtsoe, 1954, s. 32). Ældste Maxwell gav dette råd: »I det omfang, som vi ophører med at leve langt under vore privilegier … kan vi løfte … Kirken.«

Men, advarede han: »Åbenbaring opnås ikke ved at trykke på knapper, men ved at presse os selv … ofte ved faste [og] skriftstudium.«

Ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum sagde, at selvom ledere i Kirken ser mange forskellige organisationsniveauer i enhederne verden over, »er Ånden den samme.« Kirken tilvejebringer håndbøger og andre materialer til at vejlede lederne i, hvordan de skal udvikle Kirkens programmer i enheder af alle størrelser, men udviklingen må ske forsigtigt og med god orden, lød hans råd. »Hemmeligheden ved at opbygge … et ward eller en [gren] er at kende jeres medlemmer,« sagde han, og skræddersy væksten efter deres behov.

Et af de lokale lederes vigtigste mål bør være at hjælpe hvert enkelt medlem med at forberede sig til at indgå pagter i templet og modtage deres velsignelser, sagde ældste Perry. Hvis præstedømmeledere hjælper medlemmerne med at forberede sig til at indgå og holde disse pagter, har de gjort, hvad der kan ventes af dem, uanset wardets eller grenens størrelse, sagde han.

Ældste Henry B. Eyring fra De Tolv Apostles Kvorum talte om den styrke og glæde, medlemmerne kan opleve, hvis de trofast efterlever Herrens standarder. Standarderne for at kunne modtage templets velsignelser er høje, og de er uforanderlige, påpegede ældste Eyring. Præstedømmeledere skal holde disse standarder i hævd, »bevidst og uden undskyldning.«

Herrens standarder er ikke til for at holde folk på afstand af ham, men for at drage flere til ham, forklarede ældste Eyring og bevidnede, at når lederne sætter Herrens standarder højt, vil flere ønske at blive døbt og følge den sti, der fører dem til Kristus.

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum gav råd om at styrke familierne. »Husk, at Kirken er organiseret for at hjælpe familier,« sagde han.

Ældste Ballard henviste til »Familien: En proklamation til verden« (*Liahona,* okt. 1998, s. 24) og foreslog forældre og lærere i Kirken at gennemgå proklamationen regelmæssigt som en hjælp til at støtte op om principperne deri. Han citerede nogle kilder, der er baseret på evangeliet, som kan hjælpe med at styrke familierne, heriblandt kursushæfter, Kirkens tidsskrifter og familieaftenen. Ældste Ballard opfordrede præstedømmelederne til at være opmærksomme på disse kilder og til at opfordre medlemmerne til at gøre brug af dem.

Han bad også præstedømmelederne om at støtte stærkt op om, at medlemmerne sætter sig som mål at blive viet i templet på grund af de velsignelser, det giver familierne og Kirken. Medlemmer, som ikke har lært at holde tempelpagterne, har snydt sig selv for alle de velsignelser, som evangeliet tilbyder, sagde ældste Ballard og henviste til præsident Hinckleys råd. ■

FOTO: DE HALVFJERDS' KONTOR, CHURCH NEWS

Ældste Dieter F. Uchtdorf (til højre) og hans hustru, Harriet, overrækker Tysklands præsident, Johannes Rau (midt for), hans slægtshistorie. Gaven opfyldte et ønske, som præsident Rau udtrykte over for Det Første Præsidentskab, da de mødtes med ham ved Vinter-OL.

Kirkens ledere får goodwill fra mange lande

Tyskland

Ældste Dieter F. Uchtdorf fra De Halvfjerds' Præsidium mødtes med Tysklands præsident Johannes Rau for at indfri et løfte, som Det Første Præsidentskab havde givet under Vinter-OL 2002.

De mødtes på Bellevue Slot, hvor Tysklands præsident bor, og ældste Uchtdorf overrakte præsident Rau hans og hans hustrus slægtshistorie samlet i tre bind.

»Præsident Rau er en religiøs mand,« siger ældste Uchtdorf, som var sammen med sin hustru, Harriet, og ældste Holger D. Rakow, der er halvfjerdserområdeautoritet. »Han har børn i teenagealderen og sætter pris på familien. Han mener, at de fleste mennesker søger at opnå et vellykket ægteskab med en lykkelig, tryg familie.«

Beslutningen om at lave slægtsforskning opstod sidste år under Vinter-OL, da præsident Rau og hans hustru, Christina, mødtes med præsident Gordon B. Hinckley og hans rådgivere i Det Første Præsidentskab. Efter at have hørt om præsident Raus interesse for slægtsforskning lovede Kirkens ledere at søge tilbage i familien Raus slægt.

Missionærer på Slægtshistorisk Bibliotek har fundet 400 navne på præsident Raus forfædre og 800 navne på hans hustrus slægt.

Ældste og søster Uchtdorf, som havde været præsident Raus værter ved adskillige arrangementer, bl.a. en udsendelse med Tabernakelkoret under Olympiaden, overrakte under et privat møde samlingen på Det Europæiske Områdepræsidentskabs vegne.

»Det var en travl dag på det politiske område, hvor der blev afsagt en afgørende kendelse af de tyske domstole,« siger ældste Uchtdorf. »På grund af bekendtgørelsen forventede vi et kort besøg. Men det afholdt ikke præsident Rau. Vi var sammen med ham i en halv time.

Han bladrede gennem siderne og så på nogle af navnene,« siger ældste Uchtdorf. »Han var imponeret over, at de originale fødsels-, døds- og vielsesattester var der, skrevet med gammel tysk håndskrift, samt et lettere læseligt eksemplar på nutidigt tysk.«

Ældste Uchtdorf modtog senere et brev, der gav udtryk for deres taknemmelighed for slægtshistorien. »Vores glæde og taknemmelighed over at modtage disse bøger var enorm,« skrev præsident Rau. »Mange generationer [i vores familier] er taknemmelige for jeres Kirkes indsats.«

Bulgarien

Det Første Præsidentskab modtog i februar den bulgarske ambassadør

FOTO: ÆLDSTE WILLIAM J. VINCENT, CHURCH NEWS

Præsidenten for Fransk Polynesien, M. Gaston Flosse (til venstre), besøger Faaa Tahiti stavscenter sammen med søster Christine Welsh og William J. Welsh III, præsident for Tahiti Papeete Mission.

og hendes familie under et besøg i Utah. Elena Borislavova Poptodorova var i Utah for at holde tale på Brigham Young University's Kennedy Center for International Studies. Ambassadør Poptodorova, hendes mand, Georgi Petrov, og hendes søn, Georgi, mødtes med ældste Merrill J. Bateman fra De Halvfjerds, som er rektor for Brigham Young University. Desuden overværede de en forestilling med International Folk Dance Ensemble og var på rundvisning på Missionærskolen.

Da ambassadøren var i Salt Lake City, mødtes hun og hendes familie med Det Første Præsidentskab. Ambassadør Poptodorova bemærkede, at sidste dages hellige er »mennesker, som lever sundt.« Hun udtrykte sin støtte til missioneringen i hendes land, og præsident Hinckley takkede hende for hendes indsats for at hjælpe missionærerne ind i Bulgarien.

Ambassadøren og hendes familie var ligeledes på rundvisning på Welfare Square, tempelpladsen og Slægtshistorisk Bibliotek og mødtes med ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum og ældste Dennis B. Neuenschwander fra De Halvfjerds' Præsidium.

Under sit besøg udtrykte ambassadøren stor påskønnelse af den gæstfrihed, hun var blevet vist, og sagde, at hun aldrig har oplevet så koncentreret en eksplosion af kærlighed, varme og påskønnelse af hendes land. Ambassadør Poptodorova udtrykte ønske om at fortsætte det positive forhold mellem Kirken og Bulgarien med disse ord: »Vi ønsker altid at have jer i vores liv, uanset hvor vi er.«

Fransk Polynesien

I Tahiti, besøgte præsidenten for Fransk Polynesien, M. Gaston Flosse, og flere af hans kabinetsmedlemmer Kirkens ledere i Faaa Tahiti stavscenter i januar.

»Vi takkede ham for regeringens indsats for at rydde op i miljøet, nedbringe antallet af trafikulykker og give befolkningen i Tahiti mulighed for lægehjælp,« siger ældste Jean A. Tefan, som er halvfjerdserområdeautoritet. »Vi udtrykte også vores taknemmelighed for, at han har godkendt vores anmodning om at forlænge forpagtningen af jorden fra 9 til 25 år, så vi kan opføre en institutbygning.«

Præsident Flosse takkede Kirken for institutprogrammet og for den vedblivende indsats for at støtte familierne og udvikle en høj moral og etiske standarder hos de unge.

Yolande Bennett, Tahitis informationschef, overrakte oplysninger om familier og familieaftenen, herunder *Liahona* og familieproklamationen, til hver gæst fra regeringen. ■

Kirken støtter hjemløse på herberg

Lisa Ann Jackson

Biskop H. David Burton, den præsiderende biskop, talte om et mangeårigt samarbejde med en lokal social institution, The Road Home, som hjælper de hjemløse i Salt Lake City. Biskop Burton

bekendtgjorde et udvidet samarbejde mellem Kirken og The Road Home. Som en del af bekendtgørelsen overrakte biskop Burton lederne af herberget en gavmild gave fra Kirken.

»Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er glad for at give en hjælpende hånd i denne indsats,« sagde biskop Burton, »og være med til at udbrede budskabet om, at dette arbejde udelukkende handler om at behandle folk med stor kærlighed og at hjælpe dem med at finde deres hjem.«

Ved at stille pladser på herberget til rådighed samt oplæringsprogrammer, forbindelse til samfundet, støttearbejde og samarbejdet med virksomheder hjælper The Road Home hjemløse enkeltpersoner og familier med at skaffe boliger og kunne klare sig selv.

»Vores herberg er ikke et mål. Det er udgangspunktet på vej til at finde et hjem,« siger Matthew M. Minkevitch, leder af The Road Home.

Kirken har længe gennem Deseret Industries og biskoppernes forrådshus haft forbindelse med herberget. Kirken hjælper med at skaffe de basale ting til en husholdning til dem, der forlader herberget og flytter til permanente hjem, og derudover yder de også anden timelig støtte.

FOTO: THOMAS S. CHILD

Biskop H. David Burton (midt for) hilser på en familie, som bor på herberget The Road Home. Kirken har for nylig øget støtten til herberget i Salt Lake City.

Da biskop Burton overrakte gaven, udtrykte han særlig taknemmelighed for de sidste dages hellige, hvis gavmilde og konstante bidrag udgør kilden til den donerede pengegave til The Road Home. »Jeg er taknemmelig for, at trofaste sidste dages hellige giver gavmildt for at støtte vores velfærds- og humanitærprogrammer,« sagde han. »Vi ønsker, at de skal vide, at vi sætter pris på deres gavmildhed, hvilket gør det muligt for Kirken som institution at række ud og gøre sådanne ting i hele verden. Vi står magtesløse uden deres store støtte.«

Hr. Minkevitch tog imod gaven til The Road Home og takkede biskop Burton for bidraget. »I har ydet konstant støtte, og vi er stadig taknemmelige,« sagde han. »Jeg vil gerne overbringe vores største tak til Dem, biskop Burton, og de trofaste i jeres Kirke, som har del i disse sejre.«

En talskvinde fra området, Pamela Atkinson, var også til stede ved overrækkelsen. Hun anerkendte Kirkens langvarige arbejde for at støtte samfundets indsats for de hjemløse. Han talte ligeledes om deres fælles mål: At følge Jesus Kristus.

»Jeg ser Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og ser de mange, mange fælles værdier, vi har,« sagde hun. »Som presbyterianer føler jeg behov for at følge evangeliet og række ud til andre, og jeg kan se, at mine sidste dages hellige venner gør nøjagtigt det samme.« ■

Uafhængighed løfter medlemmer verden over

FOTO: JOEL OG KATHRYN SPERRY, CHURCH NEWS

Hellige i Fiji opfører et drivhus for at beskytte frøplanterne mod vejret. Gårdene har hjulpet medlemmerne med at få nærende mad og en ekstra indtægt.

Mange lande oplever svære økonomiske problemer, politisk usikkerhed og andre udfordringer, og Kirkens ledere lægger fortsat vægt på, at Kirkens medlemmer skal være selvstændige og leve sparsommeligt.

»Vi belærer eftertrykkeligt om, hvor vigtigt det er med uafhængighed og uddannelse og at udruste vore medlemmer, så de kan tjene til livets ophold, og desuden hvor vigtigt det er at spare og være sparsommelig i, hvad de foretager sig, og at det er vigtigt at lægge noget til side, have reserver, så de kan klare sig, hvis det skulle blive dårlige tider,« sagde præsident Gordon B. Hinckley (se *Teachings of Gordon B. Hinckley,* 1997, s. 585).

I områder verden over gør man en indsats for at hjælpe medlemmerne til at leve sparsommeligt og lære at kunne klare sig selv. Trods konstante udfordringer oplever medlemmerne resultater og mærker velsignelserne af deres indsats.

Landbrug i Fiji

Fattigdom tvinger folk til at træffe svære valg. Med en arbejdsløshed på 70 procent må familier i Nausori Fiji Stav vælge, hvilke af deres børn, hvis overhoved nogen af dem, de vil sende i skole, og hvad de skal give deres børn at spise. Mange familier spiser kun tapioka og tarorødder – som begge vokser i overflod – og meget lidt andet. Selv om man kan få grøntsager som kål og tomater, er det luksus og spises kun ved særlige lejligheder.

Disse presserende behov var en konstant bekymring for stavspræsident Taniela B. Wakolo. Han havde været i Utah og havde set Kirkens velfærdsgårde. Han havde set, hvordan medlemmerne arbejdede sammen for at hjælp andre i nød. Han mente, at de sidste dages hellige i Fiji kunne oprette noget lignende – en velfærdsgård, hvor de kunne dyrke nærende fødevarer til de medlemmer, der så ofte ingenting har.

Præsident Wakolo kontaktede områdepræsidentskabet for Stillehavsøerne vedrørende ideen, og med deres støtte bad Kirkens Velfærdsafdeling et pensioneret ægtepar, Joel og Kathryn Sperry fra Heber City i Utah, om at tjene i Fiji for at hjælpe.

En af de første ting, som præsident Wakolo gjorde, var at samle stavs- og wardslederne. Han forklarede dem, hvad der skulle ske. »Folket i Fiji er blevet lovet, at hvis de forbliver trofaste, vil de en dag blive få velsignelserne fra et velfærdsprogram,« sagde han til dem. »Nu kan denne dag meget vel være ved at gryes.«

Præsident Wakolo belærte om, at uafhængighed er det første princip for velfærd, og at det kræves af medlemmerne, at de gør alt, hvad der står i deres magt, for at forsørge sig selv. De reagerede nøjagtigt, som præsident Wakolo havde håbet – taknemmelighedstårer vædede deres kinder, og de udtrykte et brændende ønske om at gå i gang.

Da bror og søster Sperry ankom, så de, at Kirkens medlemmer ejede masser af jord, som kunne bruges til haver. Men på grund af regn og stærk hede, virkede jorden mere som cement end jord. Medlemmerne havde ikke midler til at leje en traktor til at berede jordbunden og pløje jorden. Og det var svært at få frøene til at spire, uden de blev slået ned og druknet i styrtregn.

Med hjælp fra Kirkens Humanitærtjeneste opførte medlemmerne et nyt drivhus til at beskytte frøene

mod vejret. De såede kål, tomater, salat, agurker, gulerødder og andre grøntsager. De lejede en traktor til at pløje et stykke jord, som skulle være Kirkens velfærdsgård. Traktoren blev brugt på de enkelte familiers jord. Mænd, kvinder og børn arbejdede med jorden og plantede de frøplanter ud, som var fremdyrket i drivhuset, og de passede de unge planter.

»I gør jer ingen begreber om, hvilket mirakel det var for os,« siger præsident Wakolo. »Folk havde bare affundet sig med deres skæbne, fordi jorden ikke kunne forberedes med håndkraft, og det var helt urealistisk at leje en traktor.«

Da bror og søster Sperry rejste hjem i juli, var der anlagt flere end 30 haver. Frugterne og grøntsagerne fra velfærdsgården blev givet til familier i nød. Medlemmerne spiste nærende mad, som før var en sjældenhed, og de solgte lidt af det, de dyrkede. For mange gjorde denne ekstra indtægt, at de kunne sende deres børn i skole, købe sko og tøj og skaffe deres familie lægehjælp.» Der er glædestårer i kirkemedlemmernes øjne i Fiji,« siger præsident Wakolo. »De er taknemmelige for velfærdsprogrammet og denne mulighed for at få en bedre tilværelse.«

En plan for Papua Ny Guinea

For snart to år siden iværksatte Kirken en strategisk plan for at fremme de sidste dages helliges uafhængighed i Papua Ny Guinea, som ligger i Stillehavet. Dér lider befolkningen under høj arbejdsløshed og analfabetisme, men medlemmerne er ved at overvinde problemerne.

»Dette land står over for meget store udfordringer,« siger ældste John M. Madsen fra De Halvfjerds, som er førsterådgiver i områdepræsidentskabet for Australien og New Zealand. »Der er enorme økonomiske udfordringer og udbredt fattigdom.«

Områdepræsidentskabet har i samarbejde med og under ledelse af Det Præsiderende Biskopråd udarbejdet en plan, som skal hjælpe Kirkens medlemmer i landet til bedre at kunne klare sig selv. Denne plan blev iværksat i marts 2001, da velfærdsmissionærerne Punga og Josephine Paewai fra New Zealand ankom til Papua Ny Guinea, hvor der er flere end 10.000 medlemmer af Kirken i én stav, tre distrikter og én mission, for at føre tilsyn med programmet.

Ældste og søster Paewai så hurtigt de mange sociale og menneskelige behov. Nogle medlemmer har ikke råd til at sende deres børn i skole. Arbejdsløsheden hærger i de større byer på grund af mangel på job og udlært arbejdskraft. Og de menneskelige forhold gør hverdagen svær: Beboelsesområderne mangler drikkevand og kloaksystemer, skoler og lærebøger, borde og almindeligt udstyr, og hospitalerne mangler medicinsk udstyr generelt.

Så ældste og søster Paewai gik i gang. De lærte medlemmerne at

FOTO: PUNGA OG JOSEPHINE PAEWAI

Elever på en skole i Papua Ny Guinea får skolebøger og skoleremedier. Uddannelse spiller en vigtig rolle i de helliges uafhængighedsinitiativ i Papua Ny Guinea.

anlægge små haver. De hjalp børnene med at blive indmeldt i grund- og mellemskolen. De hjalp med at arrangere, at ti unge kunne gå på Liahona High School i Tonga og nogle få hjemvendte missionærer med at komme på Brigham Young University i Hawaii. De fandt læreplads til andre medlemmer og hjalp dem med at finde job og beholde dem.

»Og dog,« siger ældste Paewai, »havde vi kunne lige berørt overfladen.«

Desuden hjalp uafhængighedsprojektet med at lægge 18 vandsystemer i landsbyer og skaffede udstyr til ca. 45 skoler. Lokale hospitaler har fået medicin og medicinsk udstyr, og der er oprettet og udstyret en mobil helseklinik, som skal køre rundt til landsbyerne.

Områdepræsidentskabet er blevet opmuntret af resultaterne af disse uafhængigheds- og humanitærprojekter, »som øjeblikkeligt har gavnet Kirkens medlemmer og velsignet mange lokalsamfund med håb om

en lysere fremtid,« siger ældste Madsen.

Hundredvis af job i Ecuador

Her er nogle økonomiske statistikker for Ecuador: 70% af befolkningen lever ifølge USA's Udenrigsministerium under fattigdomsgrænsen. Inflationen, som for nylig har været helt oppe på 96%, udmarver opsparingerne. Kun 40% af husholdningerne i Ecuador har adgang til rindende vand, og ifølge organisationen U.S. Aid går næste halvdelen af landets teenagere ikke i skole.

Tallene betyder følgende: Nogle gange må familier undvære mad, forældrene arbejder fra daggry til solnedgang, og sygdomme bliver ofte ikke behandlet.

På nabokontinentet i byen Logan i Utah ønskede Clyne og Ann Long at tjene Herren. De ønskede at opfylde et mål, de havde haft hele livet om at tage på mission sammen. Herren kaldte dem til Ecuador. Deres opgave: At hjælpe Kirkens medlemmer med at overvinde fattigdommen og kunne klare sig selv.

De ankom i sommeren 2001 og begyndte at lære hundredvis af mennesker, hvordan de skulle finde arbejde. De kontaktede også dusinvis af arbejdsgivere og fortalte dem, at flere hundrede af Kirkens medlemmer havde brug for arbejde, og at disse mennesker hverken drikker, ryger, bruger narko eller stjæler.

En arbejdsgiver svarede: »Hvis jeres medlemmer virkelig er, som I siger, så har jeg arbejde til dem. Lige nu står jeg og mangler to kassedamer og 20 ekspedienter. Jeg har også mange venner, som har forretninger og har brug for sådanne mennesker. Jeg kan skaffe jer 100 job næsten med det samme, hvis I taler sandt.«

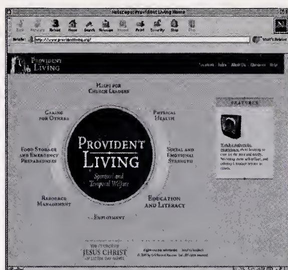
Samme aften underviste ældste og søster Long i, hvordan man finder og beholder et job, og de fremhævede, hvor vigtigt det er at være ærlig og redelig. De forklarede, at trods den store arbejdsløshed i Ecuador, så er der hundredvis af job, som skal besættes, og at arbejdsgiverne ikke ser på uddannelse, erfaring eller skønhed, men ganske enkelt god, gammeldags ærlighed.

»Hvis Kirkens medlemmer blot vil efterleve deres religion,« skrev søster Long, »vil deres gode omdømme og ros brede sig i hele landet. Alle de hellige vil have arbejde.«

ProvidentLiving.org

Kirken har for nylig oprettet en ny side på internettet, www.providentliving.org, for at hjælpe medlemmerne med at lære grundprincipperne for uafhængighed. Denne side giver vejledning, som er baseret på evangeliet, om f.eks. madforråd, følelsesmæssige spørgsmål, jobsøgning og karriereplanlægning, fysisk sundhed og uddannelse.

»Filosofien bag denne side ligger i virkeligheden i dens navn,« siger Jeff Newey, som leder projektet Provident Living (forudseende livsstil). »Den er oprettet, så folk kan lære at leve mere sparsommeligt.«

Kirkens nye internetside, Provident Living, giver råd på otte områder og fremmer den åndelige og timelige velfærd.

Besøgende på denne side kan finde artikler fra Kirkens ledere og eksperter i industrien, undervisningsmateriale fra Kirkens lærebøger, interaktive værktøjer som f.eks. udregning til madforråd samt karriereundervisning og praktiske oplysninger om jobsamtaler og havebrug. Brugerne kan også finde oplysninger om ledige job, hjælp til adoptivforældre og biologiske forældre, retningslinier for madforråd, vejledning i at samle nødhjælpspakker samt værktøjer til at finde uddannelse i hele verden.

»Aldrig før i mit liv har det været mere nødvendigt at prædike om og opmuntre til uafhængighed til gavn for de hellige,« sagde ældste L. Tom Perry fra De Tolv Apostles Kvorum i en tale ved generalkonferencen i oktober 1991 (se »Bliv uafhængig,« *Stjernen*, jan. 1992, s. 75).

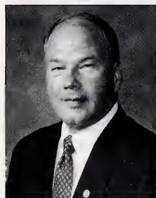
I øjeblikket findes siden på engelsk. Tilføjelse af andre sprog bekendtgøres, efterhånden som de tilføjes. ■

Bidragsyderne er Lisa Ann Jackson, Neil K. Newell og Sarah Jane Weaver.

Budskab fra områdepræsidentskabet

Familien, den grundlæggende enhed i Kirken

Ældste Ronald A. Rasband

»Familien er den grundlæggende enhed i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og den vigtigste sociale enhed i tid og evighed.« Dette enkle udsagn fra vores kirkes håndbøger tydeliggør familiens forrang i denne komplicerede og svære verden, som vi lever i.

Kirkens mere formelle organisation i ward og stave samt velsignelserne ved at have præstedømmet på jorden giver enkeltpersoner og familier mulighed for frelse gennem ordinancer og pagter. Vi får de allerstørste velsignelser i evige familier, der besegles i Herrens templer. Verden omkring os og modstanderens listige metoder gør det dag for dag sværere og sværere at opnå disse velsignelser.

Apostlen Paulus bebudede de forhold, vores familier står i, med denne profeti:

»1. Men det skal du vide, at i de sidste dage skal der komme hårde tider.

2. For da vil mennesker blive egenkærlige, pengeglade, pralende, overmodige, fulde af hån, ulydige mod deres forældre, utaknemlige, spottere,

3. ukærlige, uforsonlige, sladderagtige, umådeholdne, brutale, fjender af det gode,

4. forrædere, fremfusende, hovmodige, de vil elske nydelser højere end Gud;

5. i det ydre har de gudsfrygt, men de fornægter dens kraft«. *(2 Tim 3:1-5)*.

Herren kendte til tilstandene på jorden på tidspunktet for evangeliets genoprettelses og opfyldte forjættelsen om atter at blive ledt af levende profeter. I Lære og Pagter kan vi læse:

»Derfor har jeg, Herren, kaldt min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da jeg vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere«. *(L&P 1:17)*

Denne åbning af himlen har været en af vore største velsignelser, siden Faderen og Sønnen viste sig for profeten Joseph i 1820. I vor tid kan vi med taknemmelighed se hen til Herrens profeter, seere og åbenbarere og finde råd og vejledning.

I en udsendelse i 1995 til søstrene i Hjælpeforeningen gav præsident Gordon B. Hinckley os »Familien: En proklamation til verden«. Denne proklamation fra Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum bekræfter de udtalelser, som profeter i hele Kirkens historie er kommet med for at vejlede familierne i verden. Familiens medlemmer bør studere proklamationen og gøre det til deres højeste prioritet at efterleve dens forskrifter. Man kunne eventuelt have et eksemplar liggende fremme i alle hjem.

Under et møde med Det Første Præsidentskab blev generalautoriteterne belært om, hvor vigtigt det er at »skubbe verden væk«, efterhånden som den trænger sig mere og mere ind på vores familier. Med det moralske fordærv, som breder sig aggressivt alle vegne omkring os, og den bunke daglige aktiviteter og forpligtelser vi alle planlægger, især sammen med vores børn, ville vi gøre klogt i at erindre os nogle grundlæggende principper, som vi kan bruge til at tage tid og påvirkninger fra verden og overføre den til vores familie.

Familiebøn

»Familiebøn – det er en skik, der engang var meget almindelig, men som i stor udstrækning er ved at forsvinde. Jeg tror på, at hvis folk vil bede til Herren, om aftenen og om morgenen, vil det få en meget

gavnlig virkning på vores civilisation og vores tilværelse.«

(Gordon B. Hinckley, Houston, Texas, Regional Conference, 20 sep. 1998).

Familieaften

»... jeg vil tale om ... familieaften. Vi frygter, at dette program er på retur på mange områder. Brødre, der findes ikke noget vigtigere end jeres familie. Det ved I godt. Dette program blev stiftet i 1915, for 87 år siden, da præsident Joseph. F. Smith opfordrede de hellige til at vie en aften om ugen til familien. Det skulle være en aften med undervisning, studium af skrifterne, udvikling af talenter og drøftelse af familieanliggender. Det var ikke en aften, hvor man skulle gå til sportsarrangementer eller lignende. Men hvis der af og til skulle være familieaktiviteter af den art, så er det i orden. Men med det øgede pres, som lægges på os, er det vigtigt, at fædre og mødre sidder sammen med deres børn, beder med dem, underviser dem i Herrens veje, taler om familieproblemer og lader børnene vise deres talenter. Jeg er overbevist om, at dette program kom som åbenbaring fra Herren som hjælp til et behov, der fandtes blandt familierne i Kirken.«

(Gordon B. Hinckley, »Til brødrene i præstedømmet«, Liahona, november 2002, s. 58).

Studium af skriften

»Jeg er taknemmelig for den vægt, der er blevet lagt på studium af skrifterne. Jeg håber, at det for jer vil blive noget langt mere behageligt end en pligt – at det snarere vil blive en kærlighedsaffære med Guds ord. Jeg lover jer, at når I læser, vil jeres forstand blive oplyst, og jeres ånd vil blive opløftet. Det kan først virke kedeligt, men det vil ændre sig til en forunderlig oplevelse med tanker og ord om guddommelige ting.«

(Gordon B. Hinckley, Stjernen, juli 1995, s. 101)

Den enkeltes og families uafhængighed

»Princippet om uafhængighed eller personlig uafhængighed er fundamentalt for en lykkelig tilværelse ... Uafhængighed – gælder både åndeligt og følelsesmæssigt ... Kan vi ikke se, at det samme princip gælder inspiration og åbenbaring, løsning af problemer, råd og vejledning? Vi har brug for at have et lager af det *opbevaret i ethvert hjem.*«

(Boyd K. Packer, Den danske Stjerne, oktober 1978, s. 153).

Tag jer af hinanden og de fattige og nødstedte

»Herren sagde i en åbenbaring til profeten Joseph Smith: ‚Det er min hensigt at sørge for mine hellige ... Dog skal det ske på min egen måde, og se, på denne måde har jeg, Herren, besluttet at sørge for mine hellige, ved at de fattige må ophøjes derigennem, at de rige bliver ydmyge.' Herrens måde består i at hjælpe mennesker til at hjælpe sig selv. De fattige ophøjes, fordi de arbejder for den timelige hjælp, som de modtager, de belæres om de rette principper, og de kan løfte sig selv op fra fattigdom til uafhængighed. De rige gøres ydmyge, fordi de ydmyger sig for at give gavmildt af deres midler til dem i nød.«

(Joseph B. Wirthlin, »Inspireret velfærd i Kirken", Liahona, juli 1999, s. 90)

Disse fem grundlæggende principper for familier udgør den åndelige lim, der vil holde sammen på vores familie. Hvis vi tilføjer socialt samvær i Kirken med andre ligesindede enkeltpersoner og familier, hvilket er en vigtig ting, har vi et samfund af hellige, der, hvor som helst de samles i verden, kan bekæmpe de skadelige påvirkninger omkring os.

Jeg har et vidnesbyrd om disse vigtige kendsgerninger. Min egen familie er blevet velsignet, når vi har forsøgt at følge de lærdomme, vi har fået af en kærlig Fader i Himlen. Jeg opfordrer os alle til i tro at følge apostlene og profeterne og tage noget tid og nogle påvirkninger tilbage fra verden og bruge det til åndelig vækst og udvikling i vores familie. Velsignelserne ved enhed i familien og familiesamvær vil være den største kilde til lykke og tryghed i vores tilværelse. ■

Ræk ud til dem, der ikke tilhører vores tro

Fredericia Ward har haft en udveksling af informationer med Adventistkirken. Der har i de to kirker været holdt foredragsaftener, hvor der blev informeret om de to kirkers historie, organisation samt tro og lære.

Ved generalkonferencen i april 2000 kom præsident Gordon B. Hinckley med følgende udtalelse:

»Lad os som sidste dages hellige række ud til dem, der ikke tilhører vores tro. Lad os aldrig handle med arrogance eller med en frelst indstilling. I stedet bør vi hellere vise kærlighed og respekt og hjælpsomhed overfor dem. Vi misforstås meget, og jeg er bange for, at det for en stor del er vores egen skyld. Vi kan være mere tolerante, bedre naboer, venligere, et bedre eksempel end i fortiden.«

I Fredericia Ward fik vi en chance for at have nogle fælles aktiviteter med medlemmerne af Adventistkirken i vores by. Denne kirkes medlemmer betegnes også som syvendedagsadventister.

Et par af vore medlemmer havde været til nogle foredrag, som Adventistkirkens præst, Bent Nielsen, havde holdt i Kolding. Dette affødte meget naturligt nogle diskussioner mellem Bent Nielsen og et af vore medlemmer, og det førte igen til, at Bent Nielsen tilbød at holde et foredrag i vores kirkebygning i Fredericia.

Vi tog imod dette tilbud og inviterede Bent Nielsen til at komme i vores kirke og holde foredrag over emnet »Adventistkirkens historie, organisation samt tro og lære.« Foredraget, der blev planlagt til onsdag den 17. april 2002, blev annonceret i avisen, og der var fri adgang for alle interesserede. Der kom ca. 50 tilhørere, der var ligeligt fordelt mellem medlemmerne af Adventistkirken og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Ved foredraget forklarede pastor Bent Nielsen, hvordan Adventistkirken var blevet organiseret. Der var sket det, at i nogle kristne kirker i USA var det blevet profeteret, at Kristus ville komme igen i året 1844; men dette skete ikke. Så fastede og bad kirkelederne og satte sig sammen for at udarbejde et trosgrundlag ud fra Bibelen. Syvendedagsadventisterne lagde specielt megen vægt på, at den syvende dag, lørdagen, skulle være sabbatsdagen.

Ved foredraget kom det dog frem, at der i de to kirker er en del fælles lærepunkter. Det gælder fx vores syn på Jesus Kristus som verdens Frelser og Forsoner samt tiendeloven, visdomsordet og kyskhedsloven. Derimod kender syvendedagsadventisterne ikke begrebet åndeverdenen. De mener, at når legemet ligger i graven, vil ånden være i dyb søvn indtil opstandelsen. Men en meget interessant ting var, at syvendedagsadventisterne praktiserer fodtvætning i deres kirkebygning.

Efter foredraget serverede vi en forfriskning, og derefter var pastor Bent Nielsen klar til at besvare spørgsmål. Det var Informationstjenesten i wardet, der stod for denne aften, og derfor var det information og ikke vidnesbyrd, der skulle være det fremherskende. Det kom til nogen diskussion om forskellige bibelske skriftsteder; men det skete i en venlig og afslappet atmosfære. Det var tydeligt, at det ikke på nogen måde rokkede vores tro at møde mennesker med en anden opfattelse af Bibelens lærdomme, tværtimod. Da vi ved afslutningen takkede Bent Nielsen for foredraget, lovede han, at Adventistkirken også ville invitere os til at holde et informativt foredrag i deres kirkebygning.

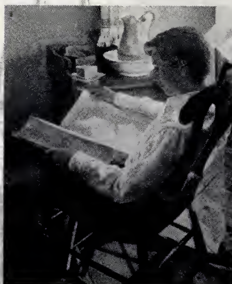
Invitationen kom til torsdag den 21. november 2002 i Adventistkirken i Fredericia. Vi var igen ca. 25 fra vores menighed, der mødte op, hvorimod adventisterne kun mønstrede ca. 15 på deres hjemmebane. Menighedens forstander, Jørgen Ingheim, bød os velkommen, og der blev som hos os indledt med sang og bøn.

Det var bror Flemming

Hvordan kendes sandheden?

- Hvis jeg spørger dig, fortæller du mig hvad du tror
- Hvis du spørger mig, fortæller jeg dig hvad jeg tror
- Hvis vi spørger Gud, fortæller han os sandheden!
- **Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den.**

Jakob 1.5

21-11-2002 © Flemming Bornemann 5

FLEMMING BORNEMANN

Planche fra foredraget for syvendedagsadventisterne.

Bornemann, der informerede om vor kirkes historie, tro og lære, og det blev til en meget flot og professionel præsentation på en billedskærm, der blev styret fra en computer. Inden foredraget så og hørte vi Tabernakelkoret, og under foredraget så og hørte vi præsident Gordon B. Hinckley i et uddrag fra generalkonferencen. Efter Flemming Bornemanns foredrag blev vi budt på forfriskninger, og her måtte vi erkende, at adventisterne havde et større udvalg, end vi havde, da de besøgte os!

Så kom der igen en spørgerunde, hvor Flemming Bornemann svarede rigtig godt for sig. Pastor Bent Nielsen udtrykte stor sympati for vores lære og spurgte, om vi også holdt de ti bud. Det bekræftede Flemming Bornemann, men så prøvede Bent Nielsen at »fange« os i, at vi ikke holdt den syvende dag, lørdagen, som sabbat. Det kunne vi ikke forenes i. Vi har lært at holde søndagen hellig, og det er i harmoni med Bibelens ord i Apostlenes Gerninger 20:7, hvor der i forbindelse med Paulus' besøg i Troas berettes: »Den første dag i ugen var vi samlet for at bryde brødet.«

Der var en ung pige blandt adventisterne, som havde fået noget alvorligt at spekulere på. Hun sagde som reaktion på informationen om, at den unge Joseph Smith havde set og talt med Faderen og Sønnen: »Mener I virkelig, at han så og talte med Gud?« Det bekræftede Flemming Bornemann.

Så sagde den unge pige: »Det kan ikke være rigtigt, for i Bibelen står der, at Herren sagde til Moses: ›Du får ikke lov at se mit ansigt, thi intet menneske kan se mig og beholde livet‹ (2 Mos 33:20).« Her var et eksempel på de modsætninger, der findes i Bibelen, idet der i samme kapitel står: »Og Herren talte med Moses ansigt til ansigt, som det ene menneske taler med det andet« (2 Mos 33:11).

Diskussionen endte med, at der også blev båret vidnesbyrd, idet bror Poul Erik Ilskov Nielsen, der er rådgiver i vort biskopråd, bar et stærkt personligt vidnesbyrd om, hvordan evangeliet har været et fast holdpunkt i hans liv, selv om der kan være detaljer, som man ikke altid forstår. Vi sluttede med den bedste forståelse med vore venner i Adventistkirken. Det er godt at have venner, der også tror på vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, for kristendommen i vort land har i vore dage ikke gode vilkår.

Syvendedagsadventisterne har ved Vejle Fjord en skole med gymnasium. Nogle gange har vi haft besøg af en skoleklasse fra denne skole. Jeg husker et sådant besøg af en gruppe unge mennesker.

De overværede nadvermødet, og bagefter bad en ung mand om at måtte tale med mig. Han stillede mig to spørgsmål, som jeg sent vil glemme: 1. Hvad gør I for at passe på hinanden? 2. Er det kun mormoner, der kommer i himlen?

Det første spørgsmål gav anledning til at fortælle om hjemmelærere og besøgslærerinder. Det andet spørgsmål havde kun to mulige svar, og jeg svarede: Nej. Min begrundelse for dette svar var, at vi har lært, at der i tusindårsriget vil være mennesker, som ikke har tilhørt Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Her vil Jesus Kristus regere, og det er min tro, at retfærdige mennesker her vil kunne modtage de ordinancer, der er nødvendige for ophøjelse. ■

Knud B. Andersen, Informationsformidler i Fredericia Ward.

Ny biskop i Aalborg Ward

Søndag d. 1. september 2002 blev biskop Leif Klitgaard efter seks års trofast tjeneste afløst fra sin kaldelse. Den nye biskop blev Peter Højvang Christensen.

Med tilladelse fra biskop Leif Klitgaard har jeg valgt at bringe hans sidste tale som biskop for Aalborg Ward. Derefter har jeg fået den nye biskop, Peter Højvang Christensen, til at besvare nogle spørgsmål vedrørende hans kaldelse til biskop.

Tale af den tidligere biskop for Aalborg Ward, Leif Klitgaard:

»Kære søskende, venner og besøgende!

Ja, så ›smuttede‹ der lige seks år, og det er endda lige på dagen – søndag d. 1. september 1996 opretholdt I mig som jeres biskop.

Der var nok delte meninger om mig som biskop, men det kunne jeg ikke bruge til noget – jeg havde jo ikke selv bedt om, at blive biskop – jeg blev kaldet til det, som der står i Hebræerbrevet 5:4: ›Ingen tiltager sig selv den ære, men må som Aron kaldes dertil.‹

Den 5. trosartikel indleder med at sige: ›Vi tror, at en mand må kaldes af Gud ved profeti og håndspålæggelse …‹

Da profeten Samuel skulle kalde og salve den nye konge, der skulle efterfølge Saul, opsøgte han Isaj som havde elleve sønner, og den ene skulle være den nye konge. Da Samuel havde set og talt med de ti, spørger han, om ikke der er en mere, og Isaj siger: ›Jo, den yngste – han vogter får‹. Send bud efter ham.

Gud fortæller profeten Samuel, at det er David, der skal salves til den nye konge. Mennesket ser jo på det ydre, men Gud ser på hjertet.

Peter Christensen er kaldet som wardets nye biskop, fordi Herren ser på hjertet, og derfor skal vi støtte vores nye biskop – vi tror på inspiration.

Jeg vil gerne rette en tak til alle i wardet, ingen nævnt, ingen glemt – men en speciel tak til mine rådgivere, Peter Christensen og Bent Falden, til mine sekretærer, Michael Odgaard og Morten Sørensen, og ikke mindst til deres familier. Vi har kæmpet en god kamp.

Tak til alle jer, der har vist mig tillid, og her tænker jeg også på Herren, som har haft stor tålmodighed, men jeg har lært mange lektier undervejs.

Jeg har forsøgt, at hjælpe medlemmer med næsten alle slags problemer, så jeg kunne sikkert få et ekstra job ude i byen som socialrådgiver.

Tak til alle de af jer, der har brugt tid på at sende mig en lille hilsen, hvor I har udtrykt glæde over ting, jeg har gjort – det varmer, og man føler: ›Jeg kan lidt igen.‹

Præsident Thomas S. Monson siger:

›Hvis vi ikke forsøger – opnår vi ikke noget, og hvis vi ikke opnår noget, hvorfor er vi så her?‹

Jeg føler, at vi har forsøgt at få wardet til at fungere.

Der er et skuespil, der hedder *Kongen og jeg*. Kongen dør, og der er en, som siger: ›Var han nu så god, som man siger om ham? Det ved jeg ikke,‹ er der en der siger, ›men han prøvede.‹

Jeg kan ikke selv bedømme, hvordan jeg har klaret min kaldelse som biskop, men jeg prøvede.

Ved wardskonferencen den 5. maj 2002 havde jeg en samtale med stavspræsidenten, hvor vi talte om min afløsning, og pludselig brød jeg følelsesmæssigt sammen og sagde til stavspræsidenten: ›Jeg havde ikke troet, at jeg skulle sidde og tude overfor dig, og så på grund af, at jeg skal afløses! Jeg skulle da juble.‹ Men søskende: Mine følelser sagde: ›Du kan da ikke sådan bare stikke af og lade dig afløse – jeg følte, jeg svigtede jer.‹

Jeg vil slutte med at sige tak til min egen familie for deres villighed til også at arbejde for Herrens sag i deres kaldelser i Aktivitetskomitéen, i Ældsternes Kvorum, Søndagsskolen, Hjælpeforeningen, Primary, og til Lizett i Børnehaveklassen.

Tak til min hustru for hendes tålmodighed! Og jeg ved, at det, hun glæder sig mest til, er, at telefonen ikke vil ringe så meget mere.

Lad os støtte op om det nye biskopråd og lad dem få tid, ro og

Det gamle biskopråd i Ålborg Ward.

Ålborg Wards nye biskopråd.

opbakning – husk: De er kaldet af Herren – de er udvalgt til denne periode. Lad os støtte en ung biskop og en ung familie og ikke mindst hans søde hustru – hun får brug for det, og hun vil lære, at tålmodighed er en dyd, en meget stor dyd. Jeg har ofte citeret min bror Preben i mine taler, og dagen i dag skal da ikke være nogen undtagelse – han skriver:

›Livet er vidunderligt, bare man puster skyerne væk, inden der bliver overskyet.‹

Biskop Peter Christensen og hustru: Kaldelsen som biskop er også vidunderlig, hvis man får løst opgaverne, medens de er små, og der er mange velsignelser med i kaldelsen – for var der ikke det, var jeg løbet skrigende bort efter det første år.

Jeg har altid været glad for skriftstedet, som jeg også citerede i søndags, nemlig:

›Stol på Herren af hele dit hjerte, forlad dig ikke på din forstand, hav ham i dine tanker på alle dine veje, så jævner han dine stier.‹

Lad dette skriftsted være jeres rettesnor!

Jeg vil slutte med at bede Herren velsigne enhver, og jeg tænker også på de af vore søskende, der ikke kan være her på grund af sygdom og andre vanskeligheder. Jeg ved, at mange af jer hører dette bånd og derfor siger jeg til jer: Vi er mange, der tænker på jer og beder for jer. I er ikke glemte – heller ikke af Herren.

Det er min bøn. I Jesu Kristi navn. Amen.«

Interview med Peter Christensen

Den nye biskop i Aalborg ward, biskop Peter Højvang Christensen, blev døbt i kirken den 28. december 1988 i Aalborg, selvom han på daværende tidspunkt boede i Århus, hvor han er født og opvokset.

Han er gift med Lisbeth L. H. Christensen, og de har fire børn: Cecilie 9 år, Jesper 7 år, Rikke 4 år og Ida på 1 år.

Til dagligt arbejder han hos »GPV Sieker Print A/S« i Støvring syd for Aalborg, hvor han er afdelingsleder i produktionsforberedelsen (tidligere kaldet tegnestuen). Det er en virksomhed, som producerer printplader til elektronikindustrien rundt om i verden.

– Hvordan foregik din kaldelse til biskop?

– Jeg fik en opringning af vores stavspræsident, Erik Ryttersgaard, om at han gerne ville have en snak med min hustru og mig. Da han en søndag eftermiddag besøgte os i vores hjem, fik vi en god snak om, hvad min hustru og jeg følte omkring alt dette, og vi fik svar på en masse spørgsmål. Efter besøget gik jeg i »tænkeboks« for at finde frem til, hvem jeg skulle ønske som rådgivere og assistenter. Det krævede mange bønner og overvejelser, men til sidst lykkedes det. Dette har efterfølgende givet mig et stort vidnesbyrd om inspiration.

– Havde du en anelse om, at du ville blive kaldet til biskop?

– Når stavspræsidenten kommer på besøg, er det jo normalt ikke blot et socialt besøg. Ligeledes havde vores tidligere biskop jo gjort opmærksom på, at hans tid som biskop var ved at løbe ud – så jeg havde en bange anelse om, hvad der var på vej.

– Hvad var dine umiddelbare tanker, da du fik at vide, at de gerne ville kalde dig til biskop?

– Som jeg sagde til stavspræsidenten, så var det det, »jeg frygtede.« Mine tanker gik til dengang, Kristus

bad i Getsemane, hvor vi i Lukas 22:42 læser:

»Fader, om du vil, så tag denne kalk fra mig! Dog, ske ikke min vilje, men din.«

Det var lidt de tanker, jeg også havde i hovedet. Jeg følte mig overhovedet ikke klar til så stor en opgave og det ansvar, der følger med. På daværende tidspunkt sad jeg som andenrådgiver til biskoppen, og den kaldelse passede mig faktisk helt fint. Men jeg tog selvfølgelig imod kaldet.

– Har din familie støttet dig i at sige ja til kaldelsen?

– Ja, et hundrede procent. En sådan kaldelse kan ikke udfyldes, uden at der er fuld opbakning fra familien, da de jo vil blive meget berørt af denne nye kaldelse.

– Hvorfor sagde du ja?

– Det gjorde jeg, fordi jeg ikke kunne gøre andet. Når først det er nået så langt som til, at stavspræsidenten kommer på besøg, så ved man, at man er blevet godkendt af Det Første Præsidentskab, og dem svigter man jo ikke. Jeg tror på kaldelse ved inspiration – og hvis der bliver peget på mig, så må jeg hellere stå frem og tage fat.

Et kald som biskop er jo ikke bare en titel, man får, fordi man ønsker det, og fordi man har kæmpet for at nå denne post. Personligt mener jeg nok, at jeg kunne pege på andre personer i wardet, som har mere erfaring og evangelisk forståelse til at kunne bestride denne post, men sådan skulle det åbenbart ikke være. At blive kaldet til biskop, har jeg aldrig stræbt efter. Når man som jeg har indgået pagter med Herren i templet om, at jeg vil vie min tid og mine talenter til Herren, kan der vist ikke findes en undskyldning, som er god nok.

De, som kender mig, ved, at jeg er meget *lidt* sportsinteresseret. Både som aktiv udøver og som passiv tilskuer f.eks. foran fjernsynet. Men jeg kan dog alligevel se en lille parallel mellem »Tour de France« og kaldet som biskop. I cykelsport som »Tour de France« er der forrest en rytter, som trækker feltet, og som holder hastigheden oppe. Når hans kræfter slipper op, kommer der en anden rytter op og tager slæbet i en periode. Det er lidt som med biskoppen. Man sidder med opgaven at sidde forrest i flokken og skal holde den åndelige fart oppe, og på et tidspunkt kommer der en anden »rytter« til, som så tager over. Men det skyldes ikke nødvendigvis, at den afløste biskops kræfter er sluppet op.

– Hvordan har de første par måneder været?

– Jeg tror, de har været meget repræsentative for, hvad denne kaldelse indeholder. Vi i biskoprådet har fået mange positive tilkendegivelser fra medlemmerne, om at de gerne vil give en hånd for Herrens sag. De første svage pust af modvind har vi også følt i form af de til tider ubehagelige opgaver, som også skal løses, men disse overskygges heldigvis af de skulderklap og vidnesbyrd, som vi ofte modtager.

– Har du nogle forventninger til dig selv?

– Jeg er meget taknemmelig for de rådgivere og assistenter, jeg har »fået«. Uden dem kunne jeg slet ikke løfte opgaven. Vi føler os som et godt team og ønsker alle at tjene Herren. Vi håber at kunne være et godt eksempel for medlemmerne og kunne motivere os alle til at holde fast i jernstangen og arbejde for Herrens sag.

Om jeg har nogle forventninger til mig selv – det ved jeg faktisk ikke. Jeg håber, at jeg sammen med medlemmerne i Aalborg Ward er i stand til at løfte denne store opgave, indtil jeg en dag afløses, og en anden bror kaldes til biskop. Jeg håber efterfølgende at kunne se tilbage på min tid som biskop og være tilfreds med den indsats, jeg har gjort.

Jeg forventer, at det bliver spændende at arbejde på »denne arbejdsplads«, for vi har alle den bedste arbejdsgiver vi kan tænke os: Vor Himmelske Fader.

Til sidst vil jeg på egne vegne og på Aalborgs Wards vegne rette en tak til det afgåede biskopråd og deres familier og samtidigt takke det nye biskopråd og deres familier for deres villighed til at tjene os i Aalborg Ward. ■

Elisabeth Klitgaard Knudsen,
Aalborg Ward

Unge Piger i Herning

Unge Piger i Herning Gren består af Inge, Louise, Thea og Line. Inge er UP-præsidentinde.

Unge Piger har mange projekter i gang, da vi går meget op i at lære nye og spændende ting og konstant udvikle os. Vi har f.eks. læst Mormons Bog på 150 dage, og vi har lært et skriftsted hver måned, som passer til vores UP-værdinormer.

Om søndagen skiftes vi til at stå for klassen. Vi starter med bøn og Unge Pigers tema. Herefter holder vi et minuts stilhed for at invitere Ånden til at være hos os. Så har vi en M&M-krukke, hvor vi skriver på en seddel og putter den i, når vi har gjort en god gerning. En god gerning belønnes naturligvis med nogle M&M. Herefter har vi så ugens UP-lektion.

Hver måned mødes vi alle sammen og tilbringer en weekend ude hos Inge. Så går vi over nogle af vores projekter, ser en god film og arbejder på vores Personlig Fremgang.

Personlig Fremgang er en bog, som indeholder nogle opgaver, vi skal udføre, og når vi har udført dem, får vi en lille medalje for hvert trin. Der er tre trin, og vi arbejder alle på at fuldføre hvert af de tre trin.

I weekenden inviterer vi også en gæst, som vi så får til at give et lille foredrag om et eller andet udvalgt emne. For eksempel har andre medlemmer af grenen talt til os: En har talt om Joseph Smith og Kirkens genoprettelse, en anden har talt om de sidste dage og det andet komme, og missionærerne har været der for at undervise os i missionærlektionerne.

Vi nyder at have folk, som kommer og taler til os og derved lærer os nye ting om Kristus og evangeliet.

I december stod det på julebagning og julehygge, og der hyggede vi os rigtig meget. Så arbejder vi også på vores egen kogebog. Når vi er sammen i weekenden, laver vi altid en ny ret hver lørdag. Så er der en af pigerne, der har en opskrift på noget med, som vi så laver, og det er rigtig hyggeligt.

Alle de opskrifter samler vi i en lille bog, som vi alle har; så har vi hver en UP-kogebog.

På UP-weekenderne har vi også praktiske aktiviteter som f.eks. at lære at binde et slips og stryge en skjorte. Andre ting, som står på programmet her i det nye år, er f.eks. at lave faneblade til vores skrifter, lære hvordan man syer gardiner, og hvordan man fotografere.

Unge Piger i Herning Gren har gang i mange ting, og vi nyder at udvikle vores talenter samt at lære vor himmelske Fader bedre at kende. ■

Inge Pedersen,
Herning Gren

FOTO: I. PEDERSEN

Unge Piger i Herning Gren fejrer St. Valentins dag.

23986 110 EUROPE CENTRAL AREA (DANISH)